

Ezüstös tiszta csengéssel emelkedett föl Angyalka hangja a fűtetlen, szegényes szobából, föl, föl a magasságos ég felé, s néhány pillanatig egyedül szálldosott, mint egy árva, Istenhez menekülő galamb. De aztán lassan, tompán, mintha mély és sötét pincéből jött volna, követni kezdte énekét a férfiak dörmögő hangja is, s a dal hömpölygött, áradt, nőtt, emelkedett, míg végül is egyetlen hatalmas zsolttárrá forrva betöltötte a szobát s az egész sötét, hideg világot.

S a három kis pislákoló gyertyavég fénye szelíden csilant meg a marcona férfiak megkönnyesedő szemeiben. A beteg vénember ott hátul az ágyban lehunyta a szemét.

Valami mégis megmaradt – suttogta halkán –, az emberi szív.

Köszönöm, Isten...

FARKAS ISTVÁN

A FÜGELEKVÁRTÓL TARNAI IMRE BÁCSI LELKÉIG...

(GONDOLATAIM A NOVEMBERI KOINONIÁT
OLVASVA)

Ez a novemberi KOINONIA ismét egy nagyszerű tanúságtétel. Amikor először végigfutottam rajta, még csak megéreztem. Aztán, ahogy egyre mélyebbre mentem a cikkek mondanivalójába, kezdett valami körvonalazódni. Egy ilyen folyóiratszám összeállítása egy nagyon komoly szellemi munka. Nem lehet, hogy csak úgy össze legyenek lapátolva a cikkek. Mi lehet az az összekötőszál, ami ezeket az önálló gondolatokat összefűzi? – kérdeztem magamtól. És keresni kezdtem. Amit találtam röviden itt leírom. Talán nektek, a szerkesztőknek nem ez volt a fonalatok, bennem mégis ilyen módon állt össze.

„Végül egy kép a bő termésről. Amit nem tudtunk elfogyasztani az üvegekbe került.” (Dryp)

Sejtjeink tudatosak erről. Tárolják azt az energiát (képességet), amire éppen nincs szükség, hogy ha kell, ott legyen. Ha ez a tárolt képesség nem szóródik szét, áthatja az egész testet s az már másképp nyilvánul meg.

„Szóhasználatomban tudatosnak nevezem azokat a jelenségeket, folyamatokat, amelyekre a tudati funkciók jelenléte a jellemző, és amelyeket az értelem, akarat, szándék irányít. Tudattalan folyamatnak nevezem azokat a folyamatokat, amelyek egyrészt nem a „tudat színe előtt” zajlanak le, és amelyek csupán megtörténnek, és rájuk egyfajta automatizmus a jellemző...

Ahhoz, hogy egy olyan bonyolult szervezet, amilyen az ember, jól működjön egy olyan bonyolult környezetben, amilyen a társadalom, ahhoz időről időre tudatos döntés-

re van szükség. Jó esetben olyan döntésre, amely segíti az ember tudattalan folyamatainak működését, és amely meghozatala után – az adott helyzetre vonatkozóan legalábbis – maguktól mehetnek tovább a dolgok, tudatosítás és döntéskényszer nélkül. A gazdaságos emberi működéshez azért van szükség időnként a tudatos döntésekre, hogy utána ne legyen szükség tudatos döntésekre, hanem a dolgok a helyükre kerülve menjenek tovább maguktól (a jól kialakított séma szerint, gördülékenyen, és az ember egyre jobban helyreállított belső rendjét tudattalanul követve).

Az ember tudatos folyamatainak legfőbb funkciói: önmagunk és környezetünk folyamatos követése, a célok tudatosítása, és csak rendkívüli esetben /szükségessé váló séma, attitűd módosítás esetén/ a tudatos beavatkozás.” (Bóta Tibor)

Mennyire szeretném, ha automatizmusom – gondolati, érzelmi, fizikai megnyilvánulásom – nem mechanikus, hanem mindig tudatos, azaz lelkiismeretes lenne. Ha őszinte vagyok magamhoz láthatom, hogy ettől messze vagyok. Tényleg csak azért állok meg néha, mert valami szokatlan megállít, a többit „csípőből” kezelem, mert így használom el a legkevesebb energiát. A megállás pillanata viszont ráébreszthet valamire, amire máskor soha sem gondolok. Arra, hogy vagyok. Talán nem a döntés, hanem az elhatározás pillanata ez. Nem a döntés két élethelyzet közt, hanem elhatározás, elhatárolódás a mechanikustól a tudatos javára. A ráébredés hozhatna egy érzelmet, egy hálaérzést és egy tisztánlátást. A mechanikus működés, bármennyire is gazdaságos erre soha sem ébreszt rá, csak a megállás. Úgy működni automatikusan, természetesen, hogy mindkettőt lássam és ne felejtsem el, ez lenne a „mennyei országa”, ami itt van. A környezet folyamatos, belevesztett követése az, ami tudatlan arra, hogy van. Ez lenne a „pokol”, ami szintén itt van. A közte lenni: annak látása, ami van, ahogy mechanikusan működök és ugyanakkor annak a látása is, hogy vagyok, hozza létre azt, ami talán a Bokor célja is: a lelkiismeret fejlődése és megnyilvánulása a világban. Ez az ember világa.

„Lelkiség

A lélek: fényttest.

Isten házában örökmécses.” (Szigeti Lajos)

Igen. Ezen dolgozni. Ennek összes akadályát szép lassan ledolgozni, elszenvadni ennek hatalmas nehézségét, hogy aztán már szabadon megnyilvánulhasson, ahogy Imre bácsinál vagy másoknál is történt, történik.

„Baj van a jelenlét tárgyában. Húzzuk még a harangot, de egyre kevesebben (és egyre inkább öregek) hallják meg annak szavát. El kellene juttatni az örömhírt a harangszót már meg nem hallókhoz is... Hisz-e a tudatalatink is abban, ami a tudatunkban él? (Bulányi György, 1971.)

Mindenkihez eljuttatni, akinek van füle a hallásra. Hisze-e a fejünk abban, ami a tudatalattinkban, a „fényttest”-ben, a „tudatosságunkban”, a lelkiismeretünkben él? – kérdezhetnénk megfordítva. Jelen lenni – mintha ez manapság egy kicsit háttérbe szorult volna a tenni-vel szemben. Pedig Jézus jelenléte a helyzetekben volt az, ami a tudatosságát, a lélekjelenlétét, Isten Országát megnyilvánulni engedte. Miért hallják meg – manapság is – inkább a harangszót meg nem hallók az örömhírt? Talán azért, mert a hallók már tudják?

„Az az egészséges, akinek jók a kapcsolatai. Jó kapcsolat azt jelenti, hogy élni hagyó, élhető és a mi Jézustól tanult elvünk szerint ÉLTETŐ ez a kapcsolat.

Önnevelésre épül minden másokat megszólító magatartás.” (Király Náci)

Talán nem is kell másról szólni, mint erről. Az egészségről. Hogyan válunk egészségessé, egészsé. Ez az u.n. önnevelés értelme. Jézus bele se fogott addig a hirdetésbe, amíg egész nem lett, vagyis nem lett kapcsolata. Egész, vagyis mai szóval tudatos, akiben az értelem, az akarat, a szándék és a tett egy egészet alkotott. Innen kezdve kezdtek mesternek szólítani. Akkor már le tudott rá-, belésszállni a Szent Lélek, mert volt hova, volt benne hely. És talán egy hosszú, tudatos munka – ami a Bokorban a csoportozás örölmalma – eredményeként ott volt már az az anyag is benne, a „befött”, vagy „olaj”, ami a megnyilvánulásához szükséges. És hányszor esett még kísértésbe, amikor a tömeg próbára tette ezt az egészet: a gyógyítások, a csodatevések, a csodás megegetések és a királlyá kiáltás kísértéseivel. És amikor már átadta tanítványainak azt, amiért jött, már nem kellett ellenállnia a kísértésnek – a tömeg akaratának: odaadhatta fizikai létét.

„...a ritmus bennem halkan összecseng.” (Géczy Ivánné Szilágyi Ilona)

Igen. Ez az. Ez a ritmus, ami már nem a világ ritmusa, amihez folyamatosan alkalmazkodni kell, hanem egy más ritmus, ami bennem halkan összecseng, egybecseng, mert harmónia van belül, tisztánlátás és gyermeki egyszerűség, mint Imre bácsinál.

„A pénz arra való, hogy valamire kiadjuk, felhasználjuk. Okosan megszabaduljunk tőle. Nyerjük rajta... Isten így akarhatja komolyan..., amit akar.” (Kovács Tádé)

A pénz arra való, hogy fialjon. Be kell fektetni, áldozatot kell hozni, hogy többet hozzon. Ezt minden pénzember tudja. Miért lenne Isten ennél tudatlanabb? Nyilvánvalóan komolyan visszavár valamit az életünkért, a létezésünkért, a befektetéséért cserébe. Valamivel fizetnünk kell. És az értékek listáján a Bokorban egy fizetőeszköz van, a tudatos munka és az önként vállalt szenvedés. Ennek alapja a szabad elhatározás, az általános szokásoktól megszabadult akarat.

„Imre bácsit könnyű volt szeretni, mert a benne élő gyermeki lelkületet megőrizte egészen élete végéig... A liturgián keresztül törekedett kifejezni Isten iránti szere-

tetét, e szent cselekményekben fedezte fel Isten szépségét”.

Sajnos nem tudtam kettesben beszélni vele. Talán nem megőrizte, hanem nem engedte elnyomni. Táplálta, életben tartotta, engedte növekedni és önmagán keresztül megnyilvánulni a világban.

Igen. A liturgia egy olyan forma, amin keresztül a Szent megnyilvánulhat. Egy tudatos – lelkiismeretes, tisztán látó – ember minden mozdulata liturgia. Sokszor képzeltem magam résztvevőnek az evangéliumi eseményekben és ilyenkor, mindannyiszor, nem Jézus cselekedetei fogtak meg, hanem az, ahogy megnyilvánult. Hogyan lehet, mi szükséges ahhoz, hogy olyan egyszerű, hétköznapi helyzetben, amilyen bármelyik volt, ma így nyilvánuljon meg valaki? – kérdeztem magamat. Az egészség-ségen múlik.

Köszönöm nektek ezt a tartalmas pár órát.

DRYP

KISZÁMÍTHATATLAN AZ IDŐNEK JÁRÁSA.

Legutóbb még azt írtam, hogy Gyurka bácsi fügebokrának harmadik termése is beérhetne, ha az indián ős kitarana novemberig. Nem tartott ki. Október közepén talajmenti fagyokkal jött egy hideghullám, olyan, hogy még a cserépkályhába is be kellett fűtenünk. Az apró fügek ugyan mégis kiteltek ezért gyorsan leszedtem és a langy meleg konyhában tovább színesedtek. Sebtyben beérett tehát harmadik generáció is. A cseresznyétől alig nagyobb negyedik generációs zöld fügek pedig továbbra is odakint dideregtek utolsó erőfeszítéseként a bokornak. Aztán visszatért a napsütéses ős, a meteorológusok 20 °C-os meleget ígértek. November első hetének elején egyik napról a másikra megnőttek a fügek olyannyira, hogy már a kert madarai is megkóstolták. A kiszámíthatatlan idő beérlelte a negyedik generációt is.

Nem messze a fügebokortól kinyíltak az őszirózsák. Szomorú sorsú virágok az elhanyagolt kert sarkában. Lila fejecskéik engem mindig a szerénységet szimbolizáló szalmavirágokra emlékeztetnek.

Éppen halottak napjára bontották ki szirmaikat, dacolva a hűvös októberrel és a napsugaras, de fagyos novemberrel. Pontosan igazodtak az elmúlás megemlékezésére választott napokhoz. Úgy látszik számukra így is kiszámítható volt az időnek járása.